

han paaviste ikke Noget om, at det skulde være urigtigt, som Ministeren havde anført. Sluttelig skal jeg kun tilføie, at naar den ærede Ordfører siger, at dersom Islænderne forkastede det, som vi antage for billigt, da skulde vi sige: saa er Skylden Eders, maa man lægge Mærke til, at det er overdraget Islænderne at skulle udføre visse Ting for visse Penge, og naar de ikke kunne udføre dem for disse Penge, saa stille vi dem en umulig Opgave, og dette er Uret.

Schønheyder: Det har glædet mig at høre det Foredrag, der blev holdt af det ærede Medlem for Holbæk Amts 4de Valgkreds (Krabbe), og den Barme, hvormed han antog sig Islændernes Sag; jeg skal ganske vist følge ham og stemme for Mindretallets Forslag. Jeg skulde ikke have begjært Ordet, dersom det ikke havde været for at gjøre et Par Bemærkninger med Hensyn til nogle Ord, som findes i Udvalgets Betænkning. Det forekommer mig, at der forsaavidt er Enighed mellem Udvalgets Fleertal og den høttærede Minister, som den Sum, der hidtil har været ydet i Bidrag til Island, af begge anslaaes til omtrent 30,000 Rbd. Den ærede Minister har dernæst oplyst, at dertil maatte lægges adskillige andre Summer, deels til dermed at forhøie de islandske Embedsmænds Lønning i Lighed med, hvad der finder Sted her i Kongeriget, deels til Pensioner og deels til Reparationer paa Bygninger, som hidtil ere bleve udsatte, og jeg har ikke kunnet føle mig overbevist om det Modsatte ved den ærede Ordførers Motivering, der gif ud paa, at Embedsmændene deroppe kunne leve tarveligere og billigere end Embedsmænd herne; thi man maa ogsaa erindre, at Opholdet paa Island sandelig ikke er et behageligt Liv i det Hele taget, og at Embedsmændene der vel kunne vente nogen Godtgjørelse for det mindre behagelige Liv, de leve. Paa denne Maade kom altsaa den ærede Minister til det Resultat, at der ligefrem burde ydes Island et Tilskud af 50,000 Rbd. om Aaret, og naar saa dertil kommer de forøgede Beføstninger, som den nye Foranstaltnings Sværtsættelse almindelig er erkjendt at ville medføre, dersom det Forslag, der idag

foreligger her om, at Læstpengene skulle bortfalde, ogsaa bliver vedtaget, saa bltver der jo af de tilbagestaaende 10,000 Rbd. i Ministerens Forslag sandelig ikke Meget tilbage til de mange extraordinaire Foranstaltninger, som jeg er overbevist om ere i høi Grad nødvendige for Island, i hvilken Henseende der navnlig med fuld Ret er lagt Bægt paa Manglen af Communicationsmidler deroppe. Det er Noget, jeg gjentagne Gange har havt Ledsighed til at overbevise mig om, at det ikke er muligt ved nogetsomhelst Kjøretøi at komme fra den ene Ende af Island til den anden. Jeg troer, at der eksisterer en eneste Vej mellem Reykjavik og Bessfestad, og i Vinterens Løb er der forffjellige Dele af Landet, som ere fuldstændig afflaarne fra hverandre. Og nu vil det ærede Fleertal dog nedsette det af Regjeringen foreslaaede i de første 12 Aar med 10,000 Rbd., og saa siger Udvalgets Fleertal, at det ønsker, at Loven skal bære Præget af Velvillie og Høimodighed mod Islænderne! Jeg kan sandelig ikke see, at der dert ligger noget meget stærkt Præg af Høimodighed. Det forekommer mig, at vilde man være høimodig, skulde man have sagt: Islænderne have Intet at fordrø af os, vi erkjende, at deres Stilling vil blive særdeles gunstig, dersom dette Lovforslag bliver vedtaget, og det er muligt, at Regjeringen har foreslaaet en noget for høi Sum, at Islænderne have været noget for stærke i deres Fordringer til Kongeriget, men vi ville være høimodige og derfor gaae ind paa Regjeringens Forslag. Dette mener jeg, at Høimodigheden fordrede, og jeg troer at en saadan Høimodighed vilde betale sig vel, betale sig ikke alene materielt, men ved Islændernes Hengivenhed og Udlandets Agtelse. Jeg skal i den Henseende gjøre opmærksom paa, at der er en fremmed Magt, paa hvis gode Dømmeme Danmark sætter megen Priis, som er særdeles vel bekjendt med alle de islandske Forhold og særdeles vel istand til at see, hvorledes vi behandle Islænderne. Udvalgets Fleertal kalder sit Forslag Høimodighed, men jeg vil kalde det halv Høimodighed, og jeg troer, at halv Høimodighed er værre end slet ingen. Den opnaer ikke at tilfredsstille nogen af Parterne, den